

Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων Νοσοκομείου "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Χαίρομαι που σε αγαπώ

- Χαίρομαι που σε αγαπώ και μου αρέσεις.
- Το βρισκω τελείως φυσικό. Είναι δυνατόν να αγαπάς κάποιον και να μη χαιρέσει ή να μη σου αρέσει;
- Εσύ τι λες, είναι δυνατόν να κάνεις πράγματα που με στενοχωρούν και δεν μου αρέσουν και να συνεχίζω να χαιρόμαι; Φυσικά δεν μπορώ να πάψω να αγαπώ τους γονείς μου, τα αδέρφια μου, τα παιδιά μου, τους φίλους μου, εσένα, αλλά δεν μπορώ και να είμαι πάντα χαρούμενος...
- Αλήθεια σε στενοχωρώ;
- Μα τι λες; Αφού ξέρεις πόσο σε αγαπώ και πόσο μου αρέσεις! Μια διαπίστωση κάνω. Δεν υπάρχει πιο υπέροχος συνδυασμός! Απαραίτητος για την ανακύκλωση, αναβάθμιση και απογείωση κάθε ανθρώπινης σχέσης και εκτόξευσής της στα ουράνια.

- Μα η αγάπη μόνη της δεν φτάνει; Η αγάπη είναι η πιο ισχυρή δύναμη στον κόσμο, ο ιστός που ενώνει τα πάντα, "πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, τα πάντα υπομένει". Τι άλλο χρειάζεται ο άνθρωπος για να είναι ευτυχισμένος;

- Σωστά! Για αυτούς που έχουν ξεπεράσει τις γήινες συνθήκες δεν χρειάζεται τίποτε άλλο. Για τους πιο πολλούς όμως υπάρχει η ανάγκη της αμοιβαιότητας. Δεν μπορούμε να δίνουμε αγάπη χωρίς να παίρνουμε. Δεν είναι καθόλου εύκολο να "αγαπάμε τους εχθρούς ημών", όπως ορίζει η Χριστιανική διδασκαλία. Δεν νιώθουμε καλά όταν αγαπημένα μας πρόσωπα μας πληγώνουν με λέξεις και πράξεις ή όταν αδιαφορούν για μας. Αυτή είναι μία "πληγωμένη αγάπη", μία εστία μεγάλου πόνου, ένα βαθύ παράπονο.

Η Αγάπη είναι Αρετή πνευματικής φύσεως, δεν είναι ένα απλό συναίσθημα, όπως εμείς συχνά το αντιλαμβανόμαστε.

Για αυτή την αγάπη δεν υπάρχουν εμπόδια, τίποτα δεν μπορεί να την περιορίσει, τίποτα δεν μπορεί να την πληγωσει.

Εμείς όμως, εδώ, με τις αδυναμίες μας, χαιρόμαστε όταν οι άλλοι μας φέρονται όμορφα και λυπούμαστε όταν μας στενοχωρούν. Όταν μας αρέσουν αυτά που κάνουν οι άλλοι για μας τους αγαπάμε περισσότερο, εάν δεν μας αρέσουν νιώθουμε δυστυχείς. Εξ άλλου σε γάμους, βαφτίσεις και γιορτές ευχόμαστε στους γονείς

Διακόπτεται η Ανακύκλωση και για τα Πλαστικά Καπάκια

Με μεγάλη μας λύπη μετά από 13 χρόνια είμαστε υποχρεωμένοι να σταματήσουμε τόσο την ανακύκλωση χαρτιού, πλαστικού και αλουμινίου όσο και των πλαστικών καπακιών, γιατί η εταιρεία με την οποία συνεργαζόμαστε, λόγω σημαντικής πτώσης της τιμής της αγοράς του ανακυκλωμένου χαρτιού, όχι μόνο δεν μας δίνει στο εξής ανταποδοτική τιμή,

αλλά θα υπάρχει και χρέωση δρομολογίου (80€ + ΦΠΑ τουτέστιν κόστος 400€ μηνιαία).

Ευχαριστούμε όλους εσάς που τόσα χρόνια στηρίζατε την ιδέα της ανακύκλωσης. Ελπίζουμε αυτή η καλή συνήθεια να συνεχίσει στους μπλε κάδους της γειτονιάς σας.

Επιστολή προς τη Διοίκηση του Νοσοκομείου

Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η Σωτηρία"
Νοσοκομείο Νοσημάτων Θώρακος
Αθηνών "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"
Λεωφ. Μεσογείων 152 - Αθήνα 11527
Τηλ. 2107763638 - 2107707211
web: www.sylfilon.gr e-mail : info@sylfilon.gr

Προς τον Διοικητή Αθήνα 16/09/19
Αναπληρωτή Διοικητή
Διοικητική Διεύθυνση

Κοινοποίηση: Επιτροπή Ανακύκλωσης Νοσοκομείου
Θέμα: Διαχείριση ανακύκλωσης χαρτιού, πλαστικού, αλουμινίου και πλαστικών πωμάτων στο χώρο του ΓΝΝΘΑ «η Σωτηρία»

Ο Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων του Νοσοκομείου «η Σωτηρία» λίγους μήνες μετά την ίδρυσή του, το 2005, σε συνεργασία με τη Διοίκηση ξεκίνησε τη δράση της ανακύκλωσης εντός του Νοσοκομείου μας μεριμνώντας για την απόκτηση κάδων, κατασκευή μεταλλικών κλουβιών και ενημερώνοντας το προσωπικό για την αναγκαιότητά της πολύ πριν όλα αυτά καταστούν υποχρεωτικά βάσει Ευρωπαϊκών οδηγιών.

Από το 2006 η Διοίκηση του Νοσοκομείου είχε επιτρέψει τη διαχείριση ανακυκλωμάτων του Νοσοκομείου στο Σύλλογό μας αναγνωρίζοντας «ότι το όποιο ανταποδοτικό όφελος απορρέει από τη διαδικασία της ανακύκλωσης θα αποδίδεται στο Σύλλο-

γο Φίλων Περιθαλπομένων για τους σκοπούς που αυτός έχει» (Πρακτικά συνεδρίασης ολομέλειας της Επιτροπής ΕΙΑ στις 31/10/2008 Αρ.Πρωτ.985).

Η εταιρεία ΑΣΑ (Ανακύκλωση Στερεών Αποβλήτων), συνεργάτης μας όλα αυτά τα χρόνια στην ανακύκλωση, με επιστολή της μας ενημέρωσε στις 7 Οκτωβρίου 2019 ότι, λόγω της δραματικής μείωσης της τιμής των ανακυκλωσίων στην παγκόσμια αγορά, αδυνατεί πλέον να προσφέρει ανταποδοτική τιμή και επιπλέον προχωράει σε χρέωση δρομολογίου για τη συλλογή οριζόμενο στα 80€ συν ΦΠΑ. Η εφαρμογή των ανωτέρω ισχύει από 15 Οκτωβρίου 2019.

Θα θέλαμε να σας ενημερώσουμε ότι από 14 Οκτωβρίου 2019, που λήγει η υπέρχουσα τιμολογιακή πολιτική, ο Σύλλογός μας διακόπτει τη δράση της ανακύκλωσης, παύει τη συνεργασία του με την εταιρεία ΑΣΑ (Ανακύκλωση Στερεών Αποβλήτων) καθώς οι τιμολογιακές μεταβολές που προτείνονται κρίνονται από το Δ.Σ. του Συλλόγου απαγορευτικές για τα οικονομικά του μεγέθους και ζητά από το Νοσοκομείο να μεριμνήσει για τη διαχείριση της ανακύκλωσης.

Τέλος, ευχαριστούμε θερμά τις Διοικήσεις και το προσωπικό του Νοσοκομείου για τη στήριξή τους και τη συνεργασία τους όλα αυτά τα χρόνια.

Με εκτίμηση
Για το Δ.Σ. του Συλλόγου Φίλων Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η Σωτηρία"

Η Γενική Γραμματέας Ο Πρόεδρος
Σταματίνα Σπυράτου Πέτρος Γαρζώνης

“να σας ζήσουν και να τους χαιρέσετε”, δεν λέμε να τους αγαπάτε, γιατί η αγάπη είναι δεδομένη. Αυτό είναι μία καθημερινή πραγματικότητα και εσείς μας βάλει σε κάποιες σκέψεις. Πόσο αρέσουμε σε αυτούς που μας αγαπούν και πόσο τους στεναχωρούμε με τις πράξεις μας... Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι πρέπει να κάνουμε ό,τι αρέσει στους άλλους, γιατί αυτό δεσμεύει την ελευθερία μας. Θα μπορούσαμε όμως να κάνουμε ό,τι μας υπαγορεύει η αδιόρατη μικρή

φωνούλα μέσα μας και να έχουμε ήσυχη τη συνειδησή μας ότι κάνοντας ό,τι καλύτερο μπορούμε, νιώθουμε μια βαθιά ικανοποίηση και είμαστε συντονισμένοι με τη Θεία ακτίνα που φέρουμε μέσα μας. Έτσι αυτόματα, αν αρέσουμε στον Θεό κάνοντας το Θέλημά Του, σίγουρα θα αρέσουμε και σε όσους μας αγαπούν.

Πέτρος Γαρζώνης
Σχέδιο: Ρένα Καραλέκα

Από τον Νείλο στα Εξάρχεια, αυτή είναι η περιπετειώδης ζωή της Μαρίας Γαρζώνη-Μαυρικού.

Νείλος, Ινδός, Τίγρης, Τίβερης, Πορτ Σαιντ, Λαχόρη, Βεγγάζη, Παρίσι. Πόλεμος του Σουέζ, Ινδοπακιστανικός, Πόλεμος των 6 ημερών, Μάης του '68. Μια ζωή σε δύο βαλίτσες και ένα βιβλίο. Που το έγραψε τώρα, στα 93 της, στα Εξάρχεια.

Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα μόλις έφτασε στα χέρια μου η συλλογή διηγημάτων της Μαρίας Γαρζώνη-Μαυρικού «Ποτάμια» («Κέδρος») είναι ότι αυτή η γυναίκα πρέπει οπωσδήποτε να τη γνωρίσω. Δια ζώσης. Δεν με εντυπωσίασε μόνο το γεγονός ότι αποφάσισε να εκδώσει στα 93 της χρόνια το πρώτο βιβλίο της –μυθοπλασίας, με μαγιά από αληθινές εμπειρίες της σε έξι ποτάμια του κόσμου, τον Νείλο, τον Ινδό, τον Τίγρη, τον Τίβερη, τον Πηνειό και τον Σηκουάνα. Πέρα από την ισχυρή προσωπικότητά της και την πυγμή (μαθήτριά ακόμα έδωσε μάχη για να πετάξουν τα μαύρα του πένθους που πνίγαν την οικογένεια και 18 ετών αναχώρησε ολομόναχη για να εργαστεί στο Πορτ Σάντ), η καθεαυτή βιογραφία της, της οποίας έμμεσο καρπό αποτελεί και η συλλογή διηγημάτων, είναι συναρπαστική. Έχοντας άθελά της ραντεβού με τα μεγάλα γεγονότα του 20ού αιώνα (τον Πόλεμο του Σουέζ, τον Ινδοπακιστανικό πόλεμο του '65, τον πόλεμο των «Εξι Ημερών» στη Λιβύη, τον Μάη του '68), η κοσμοπολίτισσα, φιλομαθής Αιγυπτιώτισσα ξεριζώθηκε από πολλούς τόπους, αλλά δεν έχασε ποτέ το ηθικό της. Στα 50 της ξεκίνησε σπουδές Ιστορίας της Τέχνης στη Σχολή Λούβρου! Σήμερα ζει στα ανήσυχα Εξάρχεια που λατρεύει, και παρ' ότι τη συγκλονίζει το προσφυγικό («γιατί υπήρξα κι εγώ πρόσφυγας, και ξέρω», όπως λέει), διατηρεί την αισιοδοξία της. Αν γυριζόταν ποτέ ταινία ο βίος της δεν θα μπορούσε παρά να είναι υπερπαραγωγή. Ο σκηνοθέτης πάντως υπάρχει: είναι ο γιος της Δημήτρης Μαυρικού.

«Γράφω από παιδί. Δεν σταμάτησα να γράφω. Και με την περιπετειώδη ζωή μου, πότε τα έσκιζα, πότε τα έκρυβα τα γραπτά. Ε, και τα τελευταία τα έγγραφα όταν ο άνδρας μου μου χάρισε ένα κομπιούτερ και είδα τη μαγική λειτουργία του. Πέταξα τη γραφομηχανή μου και κάθισα και έγραψα απνευστί οκτώ βιβλία, τα τέσσερα από τα οποία δεν θα τα εκδώσω, είναι τελείως προσωπικά. Σε ένα τρίπτυχο περιγράφω όλες τις περιπέτειες μας και τις διαφυγές, λόγω πολέμων.

Η σχέση μου με τα ποτάμια είναι βιωματική. Πάντα το ποτάμι με γοήτευε, ίσως λόγω του Νείλου. Κατέληξα όμως να ζω σε μια πόλη χωρίς ποτάμι.

Για να φύγουμε από την Αίγυπτο, με την αγγλογαλλική επέμβαση το '56, έπρεπε να παρουσιάσουμε όσα γραπτά είχαμε για να περάσουν από λογοκρισία. Εγώ αρνήθηκα και έσκισα τα νεανικά γραπτά μου. Ο άντρας μου δεν μου το συγχώρεσε ποτέ.

Δεν έγραφα μόνο μυθοπλασία. Έγραφα και για τη ζωή μου. Γιατί η ζωή μου μέχρι τα 12

ήταν συγκλονιστική. Είμαστε πέντε παιδιά. Χάσαμε τη μητέρα μας νωρίς. Εγώ ήμουνα η τρίτη. Η πρώτη ήταν 16 ετών και η τελευταία 6 χρονών. Έπεσε ένα βαρύ πένθος στο σπίτι που μας πλήγωσε όλους. Ο πατέρας μου ήταν πολύ λυπημένος. Ήταν ένα ζευγάρι ερωτευμένων με τη μητέρα μου. Την αλληλογραφία του μαζί της τη συνέχισε και μετά τον θάνατό της. Αυτά τα γράμματα τα έχω φυλαγμένα.

Είχα έναν υπέροχο πατέρα. Μιλούσε 7 γλώσσες και εργαζόταν στο δικαστικό σώμα στα μικτά δικαστήρια της Αιγύπτου που δίκάζαν μόνο τους ξένους. Πάντα μάς έφερνε στο σπίτι πάρα πολλά βιβλία. Όλους τους Ρώσους λογοτέχνες και όλους τους Γάλλους. Περάσαν όλοι από τα παιδικά μας χέρια. Μας έβαζε γύρω γύρω, διάβαζε καθένας τρεις σελίδες και το περνούσε το βιβλίο στον επόμενο. Ο ίδιος μας απήγγελλε ποίηση και έπαιζε και όμποε. Ήταν Κερκυραίος, με παλική καταγωγή, και αγαπούσε πολύ την ποίηση. Μας διάβαζε Dante στα παλικά. Αφού τρώγαμε, καθόμασταν και μας μιλούσε για ποίηση, για φιλοσοφία, για τα πάντα. Ήταν δεκαετία του '30 αλλά είχε φωνόγραφο και όλα τα μεγάλα έργα σε δίσκους 78 τροφών. Τους έβαζε και ακούγαμε όπερα και κλασική μουσική. Έκανε και μεταφράσεις. Μετέφρασε από τα ρωσικά Πούσκιν. Πολλές μεταφράσεις του τις έκαμε όμως γιατί θεωρούσε ότι δεν είναι καλές. Λάθος μεγάλο, γιατί, από τα αποσπάσματα που έχουμε στα χέρια μας, φαίνεται ότι ήταν πολύ καλός στη λογοτεχνική έκφραση.

Έδωσα μάχη για να βγάλουμε το μαύρο ρούχο που φορέσαμε με τον θάνατο της μητέρας μου. Εγώ, η μεσαία, το πάλεψα και το κατόρθωσα. Δεν έσκυβα το κεφάλι μου εύκολα.

Κοινωνική ζωή δεν είχαμε. Ήμασταν σε μια επαρχιακή πόλη στην Αίγυπτο, τη Μανσούρα, όπου τελειώσαμε τα περίφημα Ελληνικά Εκπαιδευτήρια Μανσούρας, που στεγάζονταν σε ένα τεράστιο νεοκλασικό κτήριο. Πηγαίναμε το πρωί στις 8 και φεύγαμε το βράδυ στις 6. Στο σχολείο, επειδή φορούσαμε μαύρα, δεν συμμετείχαμε στις γυμναστικές επιδείξεις, ούτε στην ωδική, στις γιορτές. Ήταν μεγάλη αδικία. Έδωσα αγώνα για τα μαύρα.

Μόλις έγινα 18 ετών είχα έτοιμες τις βαλίτσες για να έρθω στην Ελλάδα για σπουδές. Θα σπούδαζα Γαλλική Φιλολογία και Αρχαιολογία, που ήταν το πάθος μου. Και τελικά έγινε ο πόλεμος του '40. Και βυθίζομαι στη μελέτη. Με οδηγώ τον πατέρα μου, μελετώ γαλλική φιλολογία, μελετώ φιλοσοφία, μάλιστα έχω ακόμα το βιβλίο του Θεοδωρίδη, μελετώ λογοτεχνία και γενικώς τα πάντα.

Επειδή ο αδελφός μου σπούδαζε χημικός, ο πατέρας μου για να τον ενθαρρύνει κάθισε και μελέτησε χημεία ο ίδιος και έκανε ένα μικρό εργαστήριο σπίτι για να πραγματοποιεί τα πειράματα που ήταν στα βιβλία. Τότε γνώρισε τον Γιάννη Μαυρικό, μετέπειτα σύζυγό μου, που ήταν φίλος του αδελφού μου στην Αθήνα. Ο γάμος μας έγινε 4-5 χρόνια μετά. Ο έρωτάς μας κράτησε 70 χρόνια. Δεν υπήσασα ποτέ ο ένας τον τόνο της φωνής του στον άλλο.

Τελικά, επειδή δεν μπορούσα να πάω να σπουδάσω στην Ελλάδα, όπως είχα προγραμματίσει, εργάστηκα στην Εταιρεία της Διώρυγας με τους Αγγλους. Όλοι οι Αιγυπτιώτες ήμασταν γλωσσομαθείς και όταν ήρθαν οι Αγγλοι τον καιρό του πολέμου δεν καθίσαμε με σταυρωμένα χέρια, πήγαμε και δουλέψαμε γι αυτούς. Επειδή ήμουνα ανάρπισσα, με λέγανε «Μαρία η ανάρπισσα», ζήτησα από τον πατέρα μου να

εργαστώ στο Κάιρο ή στο Πορτ Σάντ. Ήξερα γλώσσες, γραφομηχανή, στενογραφία, τα κάναμε όλα στο σχολείο με διπλώματα. «Παιδί μου, να πας όπου νομίζεις ό,τι μπορείς να πας», ήταν η απάντηση του πατέρα μου. Δεν μου έφερε κανένα εμπόδιο. Δεν είχα γίνει ακόμα δεκαεννιά και με εμπιστεύτηκε.

Έφυγα και πήγα μόνη μου στο Πορτ Σάντ. Η κοινωνία μέσα στην οποία ζούσα και κινιόμουν στην Αίγυπτο απαρτιζόταν από ξένους κοσμοπολίτες. Όλες οι νέες τότε δουλεύανε.

Με τους Αιγύπτιους, κακώς, αλλά δεν είχαμε πολλά πολλά. Οι ξένοι ήταν κράτος εν κράτει. Κι ενώ τους αγάπησα τους Αιγύπτιους από τον άνδρα μου, που ήταν τόσο δημοκρατικός κι αγαπούσε και τον φελάχο ακόμα, σχέσεις δεν είχαμε. Η κοσμοπολίτικη αιγυπτιακή κοινωνία δεν είχε ταμπού για μια γυναίκα που εργάζεται μόνη της, όπως ενδεχομένως γινόταν στις κοινωνίες της Ευρώπης και της Ελλάδας. Όταν πέρασα εξετάσεις στο Πορτ Σάντ και μού δώσαν μια ωραία θέση με πολλά λεφτά ήμουνα σαν τόσες άλλες κοπέλες που δουλεύανε. Νοίκιασα ένα δωμάτιο, ζούσα μόνη μου.

Ο Γιάννης μου, ο μετέπειτα άνδρας μου, είχε επιστρατευτεί και πήγε στην Παλαιστίνη. Ευτυχώς, είχε πλατυποδία και δεν τον πήρανε στο μέτωπο. Αλλά παρέμεινε τρία χρόνια στα μετόπισθεν της Παλαιστίνης.

Ο έρωτάς μας άντεξε όχι μόνο τα χρόνια της απουσίας, άντεξε όλα τα χρόνια της ζωής μου. Άντεξε γιατί βασιζόταν σε μια αλληλοεκτίμηση. Δεν ήταν ένας έρωτας τρελός. Θυμάμαι τις συζητήσεις που κάναμε με τον Γιάννη, τα ταξίδια μας. Ήταν ένας άνθρωπος υπέροχος και ήμουνα τυχερή γιατί είχε τη μόρφωση και την καλοσύνη του πατέρα μου. Ήταν κι οι δυο από τους ελάχιστους Αριστερούς της Αιγύπτου.

Σε ένα πράγμα με εμπόδιζε μόνο ο πατέρας μου, με καλοσύνη πάντα. Ενώ σχεδιάζαμε να παντρευτούμε είπε «παιδί μου, πρίμενε, να τελειώσει ο πόλεμος». Φοβόταν ο καημένος. Και τον ακούσαμε. Περιμέναμε το τέλος του πολέμου. Δεν παντρευτήκαμε παραδοσιακά. Φορούσα αντί για νυφικό ένα κοντό λευκό ταγεράκι, χωρίς καν λουλούδια στα χέρια. Πήραμε στο Πορτ Σάντ ένα καραβάκι που πήγαινε κατά μήκος της διώρυγας. Εκεί βρισκόταν μια μικρή πόλη, λεγόμενη Καντάρ, με ένα εκκλησάκι μικρό ορθόδοξο με παπιά. Προτιμήσαμε να πάμε εκεί, μόνοι μας, με τις αδελφές μου και τον πατέρα μου και κανέναν άλλο, για να παντρευτούμε.

Μετά τον γάμο αρχίσαν τα ταξίδια στην Αίγυπτο. Ο Γιάννης είχε πια πάρει το δίπλωμα του πολιτικού μηχανικού και πήρε μια πολύ καλή θέση ως πρώτος μηχανικός στα κεντρικά γραφεία Δημοσίων Έργων στο Κάιρο, που έκαναν τεράστια αρδευτικά έργα και γεφύρια στα χωριά. Με ρωτούσαν «εσύ τι θα κάνεις;». «Θα πάω μαζί του», απαντούσα. «Στα φελαχοχώρια; Τρελάθηκες, που θα σε σφάζουν οι αραπάδες!». Εγώ γέμισα μια βαλίτσα βιβλία, πήρα τα ρούχα μου και ακολούθησα τον Γιάννη. Εκεί γνώρισα πρώτη φορά την αιγυπτιακή ύπαιθρο. Και το πρώτο μου διήγημα είναι από την πρώτη μου εμπειρία στα φελαχοχώρια. Με λέγανε τρελή, αλλά ήταν η πολύ ευτυχισμένη περίοδος της ζωής μου. Μιλούσα αραβικά με τον κόσμο. Ο σεβασμός που μου δείχνανε με έκανε και ντρεπτόμουν. Με κοιτάζανε σα να ήμουνα μια αγία. Γονατίζαν μπροστά μου. Τους αγάπησα τους ανθρώπους αυτούς πολύ. Γυρνώντας στο Κάιρο γέννησα τον Δημήτρη. Στο Πορτ Σάντ, όπου μετακομίσαμε λόγω μιας

Από τον Νείλο στα Εξάρχεια

μεγάλης γαλλικής εταιρείας, που έκανε έργα στη διώρυγα, γεννήθηκε και ο Πέτρος.

Στο Πορτ Σάιντ είχαμε τρία ποδήλατα με τα παιδιά, πηγαίναμε βόλτες, στην θάλασσα, κάναμε μπάνιο, βλέπαμε τα καβουράκια που βγαίνουν. Όλες οι καθωσπρέπτοι κυρίες είχανε νταντάδες. Εγώ δεν ήθελα. Όσο μπορούσα να μιμηθώ τον μπαμπά στη διαπαιδαγώγηση των παιδιών το έκανα. Ο μπαμπάς μου ήταν παρών βεβαίως στο σπίτι, γιατί ζούσε τότε μαζί μας. Η οικογένεια ήταν δηλαδή πενταμελής.

Στον πόλεμο του Σουέζ φύγαμε με τα παιδιά προς το εσωτερικό της Αιγύπτου. Προς τη Μανσούρα. Μέσα σε 24 ώρες κλείσαν οι Τράπεζες, δεν είχαμε λεφτά. Ο Γιάννης ήταν ήδη εκεί. Με πήρε τηλέφωνο και μου είπε «μην στείλεις τα παιδιά σχολείο, ελάτε αμέσως, με το τελευταίο τρένο». Μετά από αυτό το τρένο αποκλείστηκε στο Πορτ Σάιντ για μήνες ολόκληρους. Το σπίτι μας ήταν πάνω στο μέτωπο του πολέμου και βομβαρδίστηκε επειδή είχε γίνει το στρατηγείο των Άγγλων. Το «τελευταίο τρένο» είναι μια νουβέλα που γράφω στο τρίπτυχό μου. Το τρένο δεν ξεκινούσε και, αφού ξεκίνησε, σταματούσε συνέχεια στον δρόμο, κατά μήκος της διώρυγας του Σουέζ, και βλέπαμε στρατό οπλισμένων, γιατί είχαμε και την επίθεση των Ισραηλινών.

Προσπαθούσαμε να κρατάμε την ψυχραιμία μας και να διασκεδάζουμε τα παιδιά, γιατί ήταν Χριστούγεννα. Λεφτά δεν είχαμε, αφού είχανε κλείσει οι τράπεζες. Παρένθεση: όταν ήμασταν πρόσφυγες στο Ζαγαζίκ και στο black out βλέπαμε βομβαρδισμούς, επειδή τα παιδιά είχανε τρομάξει με τις λάμπες, τους έλεγα ότι γυρίζουνε μια ταινία. Τελικά φτάσαμε στη Μανσούρα, τη γενέτειρά μου. Εκεί γράφτηκαν τα παιδιά στο σχολείο.

Πέρασε κι αυτός ο καιρός, έγινε ειρήνη, και γυρίσαμε στο Πορτ Σάιντ. Αλλά δεν μπορούσαμε να ζήσουμε πια εκεί. Στο γαλλικό σχολείο που πηγαίναμε τα παιδιά όλα τα μαθήματα θα γίνονταν πλέον στα αραβικά και θα εισήγαν και το Κοράνι. Και μου λέει ο Γιάννης «πρέπει να φύγουμε». «Πού θα πάμε;». «Θα πάμε στην Αθήνα». Όπως ήταν το σπίτι, με τα χαλιά, με τα πάντα, το εγκαταλείψαμε, πήραμε δυο βαλίτσες και πήγαμε στην Αθήνα, όπου ήταν η μητέρα του Γιάννη με τα αδέρφια του. Στην Αθήνα μείναμε μόνο δυο μήνες. Γιατί ο Γιάννης είχε δίπλωμα γαλλικό και τον προσέλαβε η μεγάλη εταιρεία Omnium Lyonnais, η οποία ανέλαβε τα ηλεκτροληκτρικά έργα στον Μέγδοβα, τη μετέπειτα λίμνη Πλαστήρα. Τότε αποφασίσαμε να πάμε κι εμείς στην Καρδίτσα.

«Είναι ωραία η Καρδίτσα», μου λέγανε, «θα περάσετε ωραία». Φτάσαμε στην Καρδίτσα με τα παιδιά και ήταν πολύ δύσκολα τα πράγματα. Πρώτα απ' όλα, είχε πάρα πολύ κρύο. Εμείς δεν ήμασταν συνηθισμένοι. Πέρασαμε κάποια ταλαιπωρία. Τελείωσαν τα έργα, επιστρέψαμε για ένα διάστημα στην Αθήνα και ο Γιάννης, επειδή ξεκίνησε να εργάζεται στο γραφείο του Δοξιάδη, έπρεπε να πάει στη Λαχόρη του Πακιστάν. Τον ακολούθησα μαζί με τον Πέτρο, που πήγε σε αγγλικό σχολείο. Ο Δημήτρης έμεινε πίσω με τις θείες, αλλά ερχόταν και μας έβλεπε τα καλοκαίρια.

Στο Πακιστάν ήτανε πάρα πολύ ωραία. Οι Πακιστανοί ήταν γλυκύτατοι άνθρωποι. Ήτανε ήπιοι, φιλόξενοι, δεν μας ενοχλούσαν καθόλου. Εγώ ήμουνα πανευτυχής. Γύριζα τα υπέροχα μνημεία, τα τζαμιά. Το αστέιο ήταν ότι πήγαίνα με τα βιβλία και τα σπουδα-

ζα κομμάτι κομμάτι. Μια φίλη που βρισκόταν ήδη έναν χρόνο στη Λαχόρη δεν είχε πάει πουθενά και της είπα «έλα να σε ξαναήσω».

Κάναμε ακόμα και διακοπές στα Ιμαλάια. Στη Λαχόρη το καλοκαίρι είχε 47 βαθμούς, υγρασία και μουσώνες. Την πρώτη βραδιά στα Ιμαλάια μάς χτύπησε την πόρτα ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου με ένα σημειωματάριο και είπε «θα κάνουμε κινήσι της τίγρης με τα άλογα. Θα έρθετε;». Πολύ εξωτικά πράγματα! Τελικά, επικράτησε ο φόβος του Δημήτρη και δεν πήγαμε.

Από τη Λαχόρη φύγαμε πάλι κυνηγημένοι. Ο Δημήτρης ήταν στη Γαλλία και ο Πέτρος στην Αγγλία, σε διακοπές και για να βελτιώσουν και τις γλώσσες. Μείναμε μόνοι εγώ κι ο Γιάννης στη Λαχόρη και ξαφνικά κηρύσσεται ο ινδοπακιστανικός πόλεμος. Αμέσως κλείσανε τα πάντα, και οι Τράπεζες, και πέφτανε μπόμπες και ινδοί αλεξιπυλωτοί κοντά στο σπίτι μας.

Από την έρημο Ταλ διαφύγαμε στο Αφγανιστάν. Δεν υπήρχε άλλο δρόμος. Αναγκαστήκαμε και περάσαμε από την έρημο που ήταν ο πιο επικίνδυνος δρόμος, χωρίς νερό, αλλά τελικά φτάσαμε στην Πεσάουρα. Πήραμε ένα λεωφορείο και πήγαμε στο Αφγανιστάν. Η Καμπούλ ήταν πάρα πολύ ωραία, οι Αφγανοί μιλούσαν γαλλικά και μας δεχτήκαν καλά. Μάλιστα, μόλις τους είπαμε ότι είμαστε Έλληνες μας λέγανε «Alexander the great?». Μερικοί ήταν περήφανοι που είχαν ελληνικά ονόματα, είχανε πάρα πολλούς Αλέξανδρους. Μείναμε δυο μέρες και μετά πήρα το αεροπλάνο και έφυγα για την Αθήνα.

Το '66 το γραφείο Δοξιάδη στέλνει τον Γιάννη στη Βεγγάζη, στη Λιβύη. Η οικογένεια είχε ήδη αρχίσει να σκορπίζει. Ο Δημήτρης μόλις είχε τελειώσει το σχολείο και αναχωρεί για σπουδές στο Παρίσι. Το καλοκαίρι που έρχεται να μας δει στη Βεγγάζη ξεσπά ο πόλεμος των «Έξι Ημερών». Ο πόλεμος μάς κυνηγάει παντού. Είχαμε ραντεβού μαζί του. Είχε ανάψει η Βεγγάζη από άκρη σε άκρη. Και πήγαμε στα ενδότερα, στην Κυρήνη. Η δικτατορία στην Ελλάδα μάς αναγκάζει να αναχωρήσουμε κατευθείαν για το Παρίσι. Εκεί ξανασιμίζουμε το '67 και οι τέσσερις μας. Και από τη Λιβύη με δυο βαλίτσες φύγαμε. Αφήναμε σπίτια, χώρες, ηπείρους και φύγαμε.

Στο Παρίσι ησυχάσαμε για λίγο. Το '68 τα παιδιά ήταν φοιτητές. Διανύαμε χιλιόμετρα με τον Γιάννη, δυο ώρες με τα πόδια, τέσσερις μαζί με την επιστροφή, για να δούμε στη Σορβόνη τον ξεσηκωμό. Μας συγκίνησε φοβερά ο Μάης με τις διεκδικήσεις του φοιτητόκοσμου. Ελπίζαμε στο καλύτερο, στο δημοκρατικότερο, τουλάχιστον. Επί ένα μήνα είχανε παραλύσει τα πάντα, δεν υπήρχε συγκοινωνία. Κι εκεί γράφω τον «Σηκουάνα».

Στο Παρίσι σπούδασα Ιστορία της Τέχνης. Δεν έχασα καθόλου τον καιρό μου. Πήγα και γράφτηκα αμέσως στη σχολή του Λουβρου. Ήμουνα τότε σχεδόν 50 ετών, αλλά δόθηκα στις σπουδές και δεν άφησα τίποτα να μου ξεφύγει. Μουσεία, εκκλησίες... Έτρεχα απο το πρωί ως το βράδυ και κατάφερα να είμαι και νοικοκυρά επειδή ήταν πολύ ακριβές οι βοηθοί στο Παρίσι. Όταν ήθελα κατάφερα τα πάντα. Τα έκανα όλα με μια ταχύτητα καταπληκτική. Έβλεπα το νοικοκυριό, το σπίτι, το φαγητό ως ένα είδος τέχνης. Η κουζίνα στο σπίτι ήταν μόνο γαλλική, γιατί μας συνεπήρε η γαλλική κουζίνα πραγματικά.

Στη Γαλλία μπλοκαρίστηκα με την ελληνική γλώσσα. Ήθελα να γράψω στα ελληνικά

αλλά δεν μου έβγαίνε. Μετά από 18 χρόνια στην Ελλάδα ξεμπλόκαρε και έπεσα χωρίς να το καταλάβω πάλι στη συγγραφή.

Έχω συνεργαστεί με τον Δημήτρη και σε ταινία του. Εκτός από την εμπιστοσύνη που του έχω, παρακολουθούσα από κοντά τη δημιουργία του. Έφευγα από το Παρίσι και πήγαίνα πολύ συχνά στη Ρώμη για να μετάσχω και να παρακολουθήσω τα γυρίσματα της διπλωματικής ταινίας του, που έγιναν και στην Cinecitta. Η Ρώμη είναι η ωραιότερη πόλη του κόσμου. Η παλιά πόλη είναι κάτι το ασύλληπτο. Αγάπησα και το Παρίσι βεβαίως πολύ.

Στην Αθήνα επιστρέψαμε το '84. Κάποια πράγματα με δυσκόλεψαν πολύ στην αρχή. Στο Παρίσι ήταν τόσο οργανωμένα όλα και εδω βρήκα αυτή την ανοργανωσιά. Ε, μετά έγινα κι εγώ Ελληνίδα και τα κατάφερα. Μείναμε από την αρχή πάντα στα Εξάρχεια.

Εγώ τα αγάπησα τα Εξάρχεια, ό,τι και να κάνανε. Δεν με πειράζει καθόλου να μένω στα Εξάρχεια, ακόμα και αν δυσκολευόμαστε με τα δακρυγόνα, είναι μια ζωντανή γειτονιά. Το μόνο θλιβερό είναι τα παιδιά που παίρνουν ναρκωτικά.

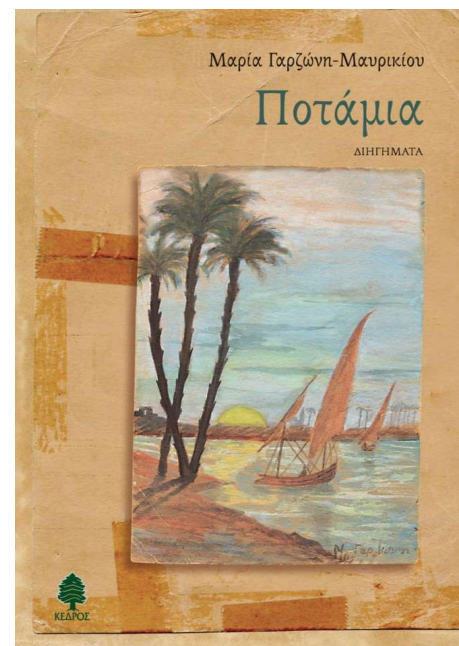
Με την κατάσταση της χώρας θλίβομαι πολύ. Ελπίζαμε ότι θα είναι καλύτερα και δυστυχώς βλέπω τι συμβαίνει και πώς ταλαιπωρούνται οι ηλικιωμένοι στις ουρές. Ποτέ δεν είδα στη Γαλλία ουρά! Αυτά τα πράγματα είναι τριτοκοσμικά. Και ούτε! Επειδή όμως είμαι αισιόδοξη, ελπίζω ότι θα γυρίσει κάποτε η κατάσταση.

Έχω υπάρξει κι εγώ πρόσφυγας και παρακολουθώ τι συμβαίνει σήμερα. Το προσφυγικό με συγκλονίζει. Δεν παύω να τους σκέφτομαι αυτούς τους ανθρώπους, αλλά δεν υπάρχει λύση, φοβάμαι. Ο κόσμος πάντα θα φεύγει από τις εστίες του πολέμου.

Είμαι πολύ ανήσυχη. Αλλά όσο ζω θα ελπίζω! Πιστεύω ότι υπάρχει καλοσύνη, πιστεύω ότι υπάρχει αλληλεγγύη. Οι συνθήκες είναι τέτοιες όμως που δεν αφήνουν να εκδηλωθούν αυτά τα αισθήματα.

Αν ο χρόνος γυρνούσε πίσω δεν θα άλλαζα τίποτα. Θα ξαναζούσα τη ζωή μου με το ίδιο πάθος και την ίδια αγάπη και ας ξαναζούσα όλες αυτές τις περιπέτειες. Ποτέ μου δεν φοβήθηκα.»

Ιωάννα Κλεφτόγιαννη
Φωτογραφίες: Κατερίνα Σαμαριτζή / FOSPHOTOS

Επιστολή

α.σ.α.
ανακύκλωση
στερεών αποβλήτων

07. Οκτωβρίου, 2019, Ασπρόπυργος

Προς: «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΙΛΩΝ ΠΕΡΙΘΑΛΠΟΜΕΝΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ Η ΣΩΤΗΡΙΑ»

Αγαπητοί συνεργάτες,

Με την παρούσα επιστολή θα θέλαμε να σας ενημερώσουμε για θέματα που αφορούν τη μεταξύ μας συνεργασία. Πιο συγκεκριμένα, μετά την πτώση της τιμής του χαρτιού-χαρτονιού στη διεθνή αγορά από τις αρχές του έτους η οποία έχει παρασύρει και τα υπόλοιπα υλικά και ειδικά τη δραματική μείωση της τιμής από τον μήνα Μάιο, κρίνεται απαραίτητο για να διατηρηθεί η ομαλή λειτουργία της εταιρείας μας, να ορίσουμε χρέωση δρομολογίου για τη συλλογή ανακυκλώσιμων υλικών. Η τιμή που μπορούμε να σας προσφέρουμε, εφόσον επιθυμείτε να συνεχιστεί η μεταξύ μας συνεργασία, ανέρχεται στα ογδόντα (80) ευρώ συν ΦΠΑ ανά δρομολόγιο, άνευ ανταποδοτικής τιμής ανακύκλωσης.

Όσον αφορά τα πλαστικά καπάκια, μπορούμε να τα συλλέγουμε μία φορά τον μήνα, άνευ ανταποδοτικής τιμής αγοράς.

Σε περίπτωση που η διεθνής τιμή αγοράς των ανακυκλώσιμων υλικών σημειώσει άνοδο μελλοντικά, θα επαναπροσδιορίσουμε την τιμή.

Σε περίπτωση που δεν επιθυμείτε να συνεχιστεί η συνεργασία μας, παρακαλώ όπως δρομολογήσουμε άμεσα τις απαραίτητες ενέργειες.

Παρακαλούμε για την κατανόηση και την άμεση απάντησή σας. Σημειώνεται πως με την υπάρχουσα τιμολογιακή πολιτική τα δρομολόγια θα πραγματοποιούνται έως τις 14/10/2019.

Με εκτίμηση,

Για την «Α.Σ.Α. Α.Ε.» ,
ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΜΕΡΟΣ
Site Manager

Απαντητική Επιστολή

Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η Σωτηρία"

Νοσοκομείο Νοσημάτων Θώρα-
κος Αθηνών "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Λεωφ. Μεσογείων 152 - Αθήνα 11527

Τηλ. 210776 3638 - FAX 2107707211

web: www.sylfilon.gr e-mail : info@sylfilon.gr

Αθήνα 16/10/19

Προς

Εταιρεία α.σ.α ανακύκλωσης στερεών αποβλήτων

Αγαπητοί συνεργάτες και φίλοι του Συλλόγου μας, Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου ενημερώθηκε για την επιστολή σας και αποφάσισε ομόφωνα πως είναι αδύνατο να στηρίξει την ανακύκλωση του Νοσοκομείου Σωτηρία με χρέωση των δρομολογίων και χωρίς ανταποδοτική τιμή ανακύκλωσης.

Λυτούμαστε ειλικρινά που πρέπει να διακόψουμε τη δραστηριότητα της ανακύκλωσης, αλλά κατανόουμε απόλυτα και τις ανάγκες της εταιρείας σας.

Ευελπιστούμε σε πιθανή μελλοντική μας συνεργασία με καλύτερους όρους.

Θέλουμε να σας ευχαριστήσουμε θερμά για την άφογη συνεργασία όλων αυτών των ετών και τη στήριξή σας στο έργο μας.

Με εκτίμηση

Για το Δ.Σ. του Συλλόγου Φίλων Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η Σωτηρία"

Η Γενική Γραμματέας
Σταματίνα Σπυράτου

Ο Πρόεδρος
Πέτρος Γαρζώνης

ΓΙΝΕ ΜΕΛΟΣ

Σύλλογος Φίλων
Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η Σωτηρία"

Νοσοκομείο Νοσημάτων

Θώρακος Αθηνών

"Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Λεωφ. Μεσογείων 152 - Αθήνα 11527

Τηλ. 2107763638

FAX 2107707211

E-mail: info@sylfilon.gr

site: www.sylfilon.gr

ΔΩΡΕΕΣ

Για την οικονομική ενίσχυση του Συλλόγου μας

Ευχαριστούμε θερμά :

την κυρία Μαρία Μπονάτσου, την κυρία Αργυρώ Παχή και τον κύριο Φίλιππο Παπαλία, Μονοπρόσωπη ΙΚΕ "Grefis Travel"

Λογαριασμός τραπεζής για κατάθεση δωρεών:

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6274-040035-006

IBAN: GR7101712740006274040035006

Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων "Σοφία Σλήμαν"

Παρακαλούμε ενημερώστε μας και τηλεφωνικά για την κατάθεσή σας, ώστε να εκδίδουμε με λεπτομέρειες το παραστατικό είσπραξης.

Ώρες Λειτουργίας Γραμματείας:

Δευτέρα & Πέμπτη 11:00 - 15:00

Μαντινάδες που Αναμάζωξε ο Ολύμπιος Γέρος

Της λαϊκής μούσας Της λαϊκής μούσας

- Τα μάθια σου αγάπη μου όταν θα με στραφούνε
Σπίθες πετούνε απάνω μου, φωτιές και με κεντούνε.
- Ο ήλιος όντε πρωτοβγεί στα στήθια σου κονεύγει
Και στα ξανθά σου τα μαλλιά πάει και βασιλεύγει.
- Ο ήλιος όντε πρωτοβγεί ντρέπεται να προβάλει
Γιατί τονέ θαμπώνουνε τ' αγγελικά σου κάλλη.
- Πες μου βρε Χάρε να χαρείς, το μαύρο σου σκοτάδι
Τω μερακλήδω τσι ψυχές πηγαίνεις τσι στον Άδη;
- Επήγα πάλι στο γιατρό γιατί πονεί η καρδιά μου
Και τη μορφή σου βρήκανε στο καρδιογράφημα μου.
- Ως τρέμει το πετρόφαρο όντε το πιάνει η τράτα
Τρέμει κι εμέ η καρδούλα μου όντε σε δω στη στράτα.
- Μαχαίρι 'ναι τα μάθια σου σπαθιά τα δυο σου φρύδια
Και παίζουνε με την καρδιά πολλώ λογιά παιχνίδια.
- Μια χήρα δεκοχτώ χρονώ μου φώναξε στο σπίτι
Κι ολονυχτίς εκλαίγαμε κι οι δυο το μακαρίτη.
- Σαν είναι ο τράγος δυνατός δεν τον βαστά η μάντρα
Ο άντρας κάνει τη γενιά κι όχ' η γενιά τον άντρα.
- Όλες μου φαίνοντ' άσκημες όλες με δίχως χάρη
Όλες σα νύχτα σκοτεινή και συ χρυσό φεγγάρι.
- Πουλί απού 'ναι δυνατό και νταγιαντά τον πόνο
Τ' αφήλου παίρνει και πετά με μια φτερούγα μόνο.
- Δεκ' άσκημες να μοιραστούν τ' αγγελικά σου κάλλη
Όλες θα γίνουν όμορφες κι όμορφη θάσαι πάλι.

Ό,τι και να 'χει ο κρητικός
με λόγια δεν το λέει
με μαντινάδες χάρεται
με μαντινάδες κλαίει

**Ο Ετήσιος Οικονομικός Ισολογισμός του
Συλλόγου μας δημοσιεύεται στην
Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και
αναρτάται στο site του Συλλόγου μας
www.sylfilon.gr**

Επι κοινωνία εν τύπω

Μηνιαία εφημερίδα. Εκδίδεται σε 2.500 φύλλα

Ιδιοκτησία:

«Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"»

Έδρα: Γ.Ν.Ν.Θ.Α. «Η ΣΩΤΗΡΙΑ»,
Μεσογείων 152, Αθήνα 11527

Εκδότης: Πέτρος Γαρζώνης.

Συντακτική Ομάδα: Γιώργος Δεδούσης, Νίκος Πάσιος, Ματίνα Σπυράτου, Άρης Στρατάκος.

Εκτύπωση: Γεώργιος Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, Τ.Κ. 10439 Τηλ.: 2108813241

**Για αυτό το τεύχος εργάστηκαν επίσης
οι:** Κυριακή Δημητρουλάκη, Βασίλης Καλα-
φάτης, Τζόγια Καππάτου, Ειρήνη Καραλέ-
κα, Μπέση Κατσιμήτρου, Αθηνά Πέτση,
Σπύρος Πουρικής και Ανδρέας Σακκάς.

Οι αρθρογράφοι φέρουν πλήρως
την ευθύνη των κειμένων τους

Επιστολή

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ
ΙΕΡΟΣ ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΝΑΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΚΗΠΟΥΠΟΛΕΩΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ ΚΑΙ ΣΙΤΙΣΗΣ
ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ 145. Τ.Κ. 32131
ΤΗΛ/ΦΑΧ. 210 5026229

03.Οκτωβρίου.2019, Περιστέρι

ΠΡΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΦΙΛΩΝ ΠΕΡΙΘΑΛΠΟΜΕΝΩΝ
ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"
κ. ΠΕΤΡΟ ΓΑΡΖΩΝΗ
(Λεωφ. Μεσογείων 152, Αθήνα 11527, Τηλ. 2107763638)

Αξιότιμε κ. Πέτρο.

Διά της παρούσης, σας κάνω γνωστό ότι ανάμεσα στις πολυετείς προσπάθειες της καθ' ημάς Εκκλησίας κοινότητας, ν' αντεπεξέλθουμε στις προσκλήσεις και συνάμα προκλήσεις της εποχής μας, έχουμε δημιουργήσει ανάμεσα στις ποικίλες ποιμαντικές δράσεις μας κι ένα πρόγραμμα ανακύκλωσης καπακιών, υπό την ευθύνη της Επιτροπής Ανακύκλωσης, η οποία ασχολείται στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, με ό,τι περιβαλλοντικό και οικολογικό θέμα μας προκύπτει.

Ειδικότερα περί του συγκεκριμένου αυτού προγράμματος, σας αναφέρω ότι από τις 20/12/2004 έως τις 14/9/2016 συγκεντρώσαμε 201.260 κιλά καπάκια, τα οποία παραδώσαμε στον Σύλλογο ΦΛΟΓΑ (παιδιά με καρκίνο). Εξ' αυτής της δράσης που συμμετείχε μόνο ο Ι. Ναός μας μαζί με 6 σχολικές μονάδες, αγοράστηκαν 2 πλυντήρια για τις ανάγκες του ξενώνα φιλοξενίας 35 οικογενειών.

Παίρνοντας την αφορμή από μια πρόσφατη περιπέτεια της υγείας ενός συγγενούς μου, όπου η συγκυρία μας έφερε στο Νοσοκομείο σας και πέφτοντας στα χέρια μου ένα από τα φυλλάδια που ήταν σε κάποιο καθιστικό αναμονής, διάβασα περί της δράσης σας αυτής, της περισυλλογής καπακιών συσκευασιών, προς στήριξη από τον Σύλλογό σας των ασθενών, αλλά κι όσων άλλων ανήμιπτων συμπολιτών μας.

Γι' αυτό και αποφάσισα, για το επόμενο χρονικό διάστημα και μέχρι την ύπαρξη λόγου ακύρωσης της συνεργασίας που δια της παρουσίας σας προτείνουμε, να στηρίζουμε ως Ενοριακή κοινότητα την προσπάθειά σας αυτή, ως ένα ελάχιστο και ταπεινό φόρο τιμής στην ιδιαίτερη αυτή κατηγορία των συνανθρώπων μας, που βιώνουν κι υπομένουν την φρικτή αίσθηση του πόνου. Επαινώντας κι ευλογώντας σας για το θεάρεστο έργο στο οποίο καθημερινά αναλώνεστε, στην παρηγοριά, στη στήριξη και στην ανακούφιση των εν ανάγκη ευρισκομένων αδελφών μας, διατελούμε μετά σεβασμού, αναμένοντας τις έγγραφες και σαφείς οδηγίες σας για τον τρόπο και χρόνο παράδοσης των ποσοτήτων που θα σας συγκεντρώνουμε, τις οποίες θα παραλαμβάνεται - κατόπιν πάντα συνενοήσεως - από τον Ι. Ναό μας.

μετά τιμής κι ευγνωμοσύνης
Ο Ιερατ. Προϊστάμενος
π. Εμμανουήλ Τζανουδάκης
πρεσβύτερος

Απαντητική Επιστολή

Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η Σωτηρία"

Νοσοκομείο Νοσημάτων
Θύρακος Αθηνών "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"
Λεωφ. Μεσογείων 152 - Αθήνα 11527

Τηλ. 210776 3638 - FAX 2107707211
web: www.sylfilon.gr e-mail : info@sylfilon.gr

Αθήνα 16/10/19

Προς
ΙΕΡΟ ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΝΑΟ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
Κηπουπόλεως Περιστερίου
Υπόψη Ιερατ. Προϊσταμένου π. Τζανουδάκη Εμμανουήλ

Αιδεσιμότατε,

Σας ευχαριστούμε θερμά για την πρότασή σας, όσον αφορά τη στήριξη της δράσης μας για την ανακύκλωση πλαστικών πωμάτων, αλλά δυστυχώς σχεδόν ταυτόχρονα με τη δική σας επιστολή έφτασε και η ενημέρωση από την εταιρεία ανακύκλωσης με την οποία συνεργαζόμαστε από την ίδρυση του Συλλόγου ότι αδυνατεί πλέον να μας στηρίξει με ανταποδοτική τιμή και επιπλέον θα πρέπει να μας χρεώνει με κόστος δρομολογίου 80€.

Είμαστε στη δυσάρεστη θέση να διακόψουμε τη δράση της ανακύκλωσης καθώς όλες οι εταιρείες συλλογής ανακυκλώσιμων μας απάντησαν αρνητικά στο αίτημά μας για ανταποδοτική τιμή και δρομολόγιο χωρίς χρέωση.

Ευελπιστούμε στη συνεργασία σας στο μέλλον σε κάποια επόμενη δράση.

Με εκτίμηση

Για το Δ.Σ. του Συλλόγου Φίλων Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η Σωτηρία"

Η Γενική Γραμματέας Ο Πρόεδρος
Σταματίνα Σπυράτου Πέτρος Γαρζώνης

Χαριστήρια Επιστολή

Σάββατο 19 Οκτωβρίου 2019

Καλησπέρα σας,

Γράφω αυτήν την επιστολή για να ευχαριστήσω και να επαινέσω το προσωπικό της Ψυχιατρικής Κλινικής σας για τη βοήθεια που μου προσέφεραν σε μία πολύ δύσκολη φάση της ζωής μου, το ήθος τους και τον επαγγελματισμό τους κατά την τέλεση των Καθηκόντων τους.

Δέ θυμάμαι όλα τα όνοματά τους και ζητώ προκαταβολικά συγγνώμη για όποιο αξιολογικό άτομο δεν αναφέρω. Ο ψυχίατρος κος Γιωτάκης, ο ψυχολόγος κος Μπράτης, η ειδικευόμενη κα Δρακούλη, οι συνάδελφοί της κα Τζουμάκα και κος Τριανταφύλλου, οι νοσηλευτές κος Τάσος (με την υπερπολύτιμη Όμάδα Συζήτησης του, τη βιβλιοθήκη του και το σκάκι που μ'ας προσέφερε), ο κος Θόδωρος, ή κα Έλενη, ή κα Σπυριδούλα, ή κα Έλισάβετ, ο κος Κώστας και όλοι όσους παρέλειψα, οι τραπεζοκόμοι και οι καθαριστριες ήταν πάντα άψογοι/ες.

Με ευγένεια και σταθερότητα, με έπιμονη και ύπομονη μ'ας καθοδήγησαν κατά τη νοσηλεία μας μέχρι και λίγη ώρα μετά την έκδοση του έκτακτου. Προσωπικά, με βοήθησαν ώστε να μεταστραφώ και να θεωρήσω την παραμονή μου στην Κλινική σας 'νοσηλεία' και το έγγραφο εξόδου 'έξπτήριο' αντί των όρων 'φυλάκιση' και 'άποφυλακιστήριο' που αρχικά χρησιμοποιούσα όντας πικραμένος και 'πλανημένος'.

Για άλλη μία φορά, ένα όλοθερμο εύχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου.

Φιλικά

Απόστολος Βρανάς, Μ.Εδ.

Συνεστίαση Εκδρομικών Ρωσίας

Όπως κάθε φορά μετά από μια μεγάλη εκδρομή οργανώνεται συνεστίαση για τους συνταξιδιώτες και όσοι άλλοι επιθυμούν να γευτούν παραδοσιακές γεύσεις και να δουν εικόνες από τα μέρη που έχουμε ταξιδέψει. Έτσι και φέτος μετά το ταξίδι στη Ρωσία θα συναντηθούμε στο εστιατόριο Premiera, στην οδό Δοϊράνης 21, στην Καλλιθέα την Κυριακή 17 Νοεμβρίου 2019 το μεσημέρι στη 1:30. Σας περιμένουμε όλους με τους φίλους σας για να ξαναζήσουμε υπέροχες αναμνήσεις.

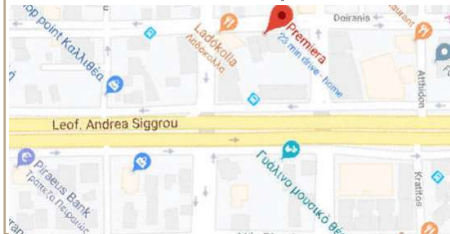
Μενού Ανά 10 Άτομα

Ορεκτικά

Ψωμάκια 10 τεμάχια
Μπλινί Μιξ κιμά/ τυρί 10 τεμάχια
Ρολά μελιτζάνας «Ζαρ-Πίτσα» 2 μερίδες
Σαλάτες «Ολιβιέ» 2 μερίδες
Πράσινη 2 μερίδες

Κυρίως Πιάτα

Πελμενί 1 μερίδα (20 τεμάχια)
Βαρένικα με Ανθότυρο 1 μερίδα (15 τεμάχια)
«Σασλίκ» Χοιρινό 4 μερίδες
«Σασλίκ» Κοτόπουλο Μπουτί 4 μερίδες
Κρασί λευκό ή κόκκινο 3 λίτρα
15 € το άτομο

Ευχαριστήρια Επιστολή

Προς Σύλλογο Φίλων Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου «Η Σωτηρία»

Υπ' όψιν Κ.Λ κος Ματίνας Σπυράτου
Μεσογείων 52 ΤΚ. 11527 Αμπελόκηποι
Αρ.Πρωτ.1718 Αθήνα 14/10/2019

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Εκ μέρους του Προέδρου, των μελών του Δ.Σ και των ενοίκων της Ελεήμονος Εταιρίας Αθηνών, θα θέλαμε να σας εκφράσουμε τις θερμές μας ευχαριστίες για την ευγενική σας χειρονομία να καλύψετε τα έξοδα μεταφοράς ενός ηλεκτρικού νοσοκομειακού κρεβατιού.

Το Δ.Σ. της Ε.Ε.Α. εκτιμά ιδιαίτερα τις πρωτοβουλίες σας που αναδεικνύουν την ευαισθητοποίηση προς τους συνανθρώπους μας.

Ελπίζοντας ότι θα συνεχίσετε με το ίδιο ενδιαφέρον και στο μέλλον να παρέχετε ανάλογη βοήθεια, σας ευχόμαστε υγεία και πάντα διάθεση για προσφορά.

Με εκτίμηση
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Δ.Σ. Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ Δ.Σ.
ΖΩΗΣ ΚΟΛΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΤΑΣΚΑΣ

Σύμπτωση ή θαύμα!;

Ο κ. Πέτρος Γαρζώνης στο κύριο άρθρο της εφημερίδας «Επί κοινωνία εν τύπω», Δεκέμβριος 2015 με τίτλο «Άνω και Κάτω», πραγματεύεται το καιρίο θέμα της Κοσμοθεωρίας του σύγχρονου ανθρώπου. Ο οποίος απασχολημένος από τα πλείστα υλικά αγαθά και ψυχαγωγικά μέσα, που εν αφθονία παράγονται, βρίσκεται σε σύγχυση χωρίς προσανατολισμό πορείας...

Σ' ένα σημείο του ο κ.Γαρζώνης αναφέρεται και στα θαύματα, που μερικοί αποδίδουν σε συμπτώσεις.

Θυμήθηκα που κάποιος συνεργάτης μου στον εθελοντισμό από τα παλιά χρόνια έτυχε και μου διηγήθηκε κάποια περιστατικά «παρ' ολίγον θανάτου» που βίωσε ήδη από τη στιγμή που γεννήθηκε και μάλιστα κάτω, από διαφορετικές συνθήκες της ζωής του από 0 έως 68 χρόνων!... Είχε άραγε τον άγγελό του;

Πριν τρία χρόνια, σε προσωπικό του γράμμα σε υπεύθυνη Ιδρύματος, θεώρησε αναγκαίο για το θέμα του και κατέγραψε τα έξι αυτά συμβάντα, ύστερα από τα οποία –συμπτωματικά ή ως εκ θαύματος – ζούσε και συνέχιζε το εθελοντικό του έργο «σαν να μην είχαν συμβεί» ή σαν να είχαν τελειώσει εκεί στον αριθμό 6! Ή έστω 7, αν εντάξουμε σ' αυτά και μια σοβαρή «δοκιμασία» που ξεκίνησε το 1978 –από πολιτικάντες!- αναμείχθηκε κι αναβαθμίστηκε μετά από 30 χρόνια –απ' τους ίδιους!- κι άγνωστο πότε και πώς θα καταλήξει...

Τα έξι, παραλίγο μοιραία, περιστατικά...Βαθιές οι ρίζες του πετρωμένου

Φαίνεται πως αυτή η ιδιορρυθμία μου δεν ήταν μια αποκοπιά χωρίς αιτία αλλά είχε βαθιά τις ρίζες και συνδέσεις της με τον «παρ' ολίγον θάνατο» που βίωνα, από τη γέννησή μου κιόλας, έξι φορές μέχρι τώρα.

1. Εκ γενετής στην κόψη του ξυραφιού!

Όπως πολλές φορές οι μητέρες θυμούνται ιδιαίτερα τους τοκετούς τους, εμένα, τον δεύτερο από τους τέσσερις, είχε ιδιαίτερους λόγους να τον θυμάται. Είχα γεννηθεί μπλαβέ από έλλειψη οξυγόνου και στη μαμή δήλωσε με αποστροφή ότι δεν θέλει ούτε να με δει! «Θα δεις σε λίγο μετά το μπάνιο του πώς θα μεταμορφωθεί», της απάντησε. Στο νερό πράγματι άλλαξαν τα πράγματα, ζωντάνεψα και στύλωσα τα πόδια μου στον πάτο! Η μητέρα με έταξε στην Παναγία Αγίας Τριάδας, Λ. Πειραιώς, όπου με βάπτισε μια τυχαία προσκυνήτρια στη Μητρόπολη και μου 'δωσε τ' όνομα της Χάρης Της.

2. Ένα δευτερόλεπτο μετά, ο θάνατος!

Μετά 8 χρόνια, καθώς έβγαине η οικογένεια μετά την Αποκαθήλωση της Μ. Παρασκευής από τον ναό της Αγ. Τριάδας Λ. Πειραιώς,

ο ήρωάς μας δοκίμασε ενθουσιασμένος τα καινούργια πάνινα –ελβιέλα- παπούτσια που του 'κανε δώρο την προηγούμενη ο πατέρας. Έτρεξε αυθόρμητα κι αφηνιασμένος, πέρασε το σταματημένο τραμ, τη Λ. Πειραιώς και ένα... κινούμενο λεωφορείο, με το δεξί φτερό τον πήρε ξυστά και τον έριξε στο πεζοδρόμιο.

Ένα δευτερόλεπτο καθυστέρηση και ο θάνατος θα ήταν βέβαιος.

Η οικογένεια, πελιδνή, είχε χάσει τη ζωή της, ώσπου να πλησιάσουν και παραμερίζοντας τον μαζεμένο κόσμο, να δουν τον γιο κι αδελφό τους όρθιο να κρατάει τον ποπό του που πονούσε ακόμη από την πτώση στο πεζοδρόμιο.

Η μητέρα έταξε μια λαμπάδα στο μπτόι του για τον Εσταυρωμένο κάθε μεγάλη Πέμπτη. Τηρείται ακόμη με τρεις μικρές λαμπάδες από γνήσιο κερί.

3. Το κεφάλι στην κολώνα του τραμ

Στα 14 του, καθώς σχολούσε, για μια στάση 1', μπήκε σε τραμ με Γερμανούς όπου η μεσόπορτα ήταν κλειστή κι ο εισπράκτορας μπροστά. Πριν τη στάση όμως, ήρθε πίσω κι ο... λαθρεπιβάτης κρεμάστηκε στο σκαλί της πίσω αριστερής πόρτας. Ο εισπράκτορας πήγε να τον χτυπήσει, το κεφάλι του παιδιού αυτόματα έκανε πίσω, όπου τον χτύπησε η κολώνα μ' όλη την ταχύτητα του τραμ. Λιποθύμο τον πήγε το τραμ στην κλινική, όπου συνήλθε – ή ξύπνησε! – την άλλη μέρα, είδε κι αναγνώρισε τον γιατρό. «-Ο κ. Σκανδαλάκης», είπε στους ξευχτισμένους γονείς του. Και ανάσαναν, μαζί κι ο γιατρός, που θαύμασε για το θαύμα ύστερα από τέτοιο χτύπημα.

4. Παρ' ολίγο στον τόρνο!

Την ίδια μέρα πήγε στίπ. Τέλειωσε Γυμνάσιο, τελείωσε Πολυτεχνείο και στο εργοστάσιο ΚΕΑ –Κρατικό Εργοστάσιο Αεροπλάνων – όπου έκανε πρακτική εξάσκηση σ' ένα τόρνο, έκανε έναν κύκλο σαν χορευτική φιγούρα και θα 'πεφτε πάνω στο μεταλλικό μηχανήμα αν ο μάστοράς του δεν άλλαζε έγκαιρα την εντύπωση του περί χορευτικού αστείου και δεν τον έπιανε στην αγκαλιά του να τον αποθέσει στο δάπεδο σε λιποθυμική κατάσταση. Τραυματική επιληψία την ονόμασαν μετά. Κράτησε περίπου 2 λεπτά, είπαν. Τα μέλη του ήταν μουδιασμένα «τρυφερά» σαν να συνεργάζονταν από μακροχρόνια αρρώστια. Πήγε στο στίπ του τεχνίτη του και το βραδάκι πήγε στο στίπ για να μην τρομάξει η οικογένεια. Οι γιατροί εδώ δεν μπόρεσαν να κάνουν διάγνωση της βλάβης και θεραπεία. Μετά 13 χρόνια –και 7 τέτοιες λιποθυμίες- έγινε ακριβής διάγνωση στο Φράϊμτσοργκ της Γερμανίας κι αντιμετώπιστηκε με μισό χαπάκι οριστικά, χωρίς να εμφανισθεί ούτε μια φορά έκτοτε η λιποθυμία.

5. Αυτοκίνητο στο γκρεμό!

Το 1998 γυρίζοντας με το αυτοκίνητο από το χωριό Αγία Θέκλα Ληζουρίου σε πολιτιστικές εκδηλώσεις, το αυτοκίνητο ντεραπάρισε και έκανε στην πλαγιά 80 μοιρών, έκανε τέσσερις στροφές, με το πλάι και κάθισε με τις ρόδες σε κάποιο ίσωμα-κοψιά της πλαγιάς! Βγήκε έξω κανονικά, σε 1' με τα τιμαλφή του: Μια φωτογραφική μηχανή, ένα κασετόφωνο, 2 βαλίτσες των βιαστικών ταξιδιωτών,

που έπαιζαν τα παιδιά σχετικό σκετς στην ψυχαγωγία τους. Στο δεξί καλάμι είχε μια εκδορά και δεν φορούσε τη ζώνη του. Στο νοσοκομείο τον βρήκαν καλά. Στο σημείο εκείνο 4 άλλοι οδηγοί δεν ήταν «τυχεροί»... Η και Λίζα Τοπσέλη, ανιπρόσωπος του Γαλλικού Προξενείου για τα Επτάνησα, εθελόντρια, που μας κάλεσε και μας φρό-νιξε τις δυο εβδομάδες που μείναμε στο Ληζούρι, ανησύχησε, ανέβηκε τον δρόμο και είδε το αυτοκίνητο τσαλακωμένο στην πλαγιά. «Ο Θεός τον γλίτωσε γιατί έχει ακόμα να προσφέρει πολλά...», είπε στους άλλους που περιμέναμε με αγωνία. Οι εκδηλώσεις τελείωσαν κανονικά κατά το πρόγραμμα.

6. Παρ' ολίγο να σκοτωθεί ο Ιάσων για... να μην είναι κότα!

Ένα μήνα μετά, σε μια αρτηρία που συνδέει το Γηροκομείο κάθετα με την Πανόρμου, με αυτοκίνητα παρκαρισμένα κι απ' τις δυο πλευρές του δρόμου, με ταχύτητα 35-40 χλμ., πετάχτηκε ξαφνικά μπροστά ένας αφηνιασμένος μικρός. Το απότομο φρένο τον γλίτωσε αλλά και με το χτύπημα στον προφυλακτήρα τον τίναξε βαρελάκι πέντε μέτρα μπροστά. Έτρεξε κοντά του, τα μάτια του ήταν ζωηρά και έκλαιγε. «Πώς σε λένε: - Ιάσων.- Πονιάς; Όχι! – Γιατί κλαις; - Θα με δείρει η μαμά! – Γιατί έτρεχες Ιάσων; - Γιατί δεν ήθελα να είμαι κότα! - Και πώς θα ήσουν κότα;.. – Να, καθώς κατεβαίναμε με τον αδελφό μου και τους δυο φίλους μας που παίζαμε στο διαμερίσμα τους, ο μεγαλύτερος είπε ότι όποιος φτάσει τελευταίος στην Παιδική Χαρά θα είναι κότα!». Έτσι ο μικρότερος Ιάσων κατέβηκε αφηνιασμένος τη σκάλα, πέρασε απέναντι τον δρόμο ενώ η Παιδική Χαρά ήταν δίπλα... Ήταν κι αυτός 8 χρόνων!

Συμπτώσεις...

Στο νοσοκομείο Παίδων, που πήγαμε μαζί με την κυρία που φιλοξενούσε τα δυο παιδιά, βρέθηκαν όλα καλά: «Ήμουν εκεί και θαύμασα τη λεπτομέρεια με την οποία τον εξέτασε η γιατρίνα». Οι γονείς του που ήρθαν σε λίγο, τα βρήκαν όλα καλά... αλλά η μητέρα του Ιάσωνα, λιποθύμησε αναδρομικά, με τη σκέψη και μόνο ότι κινδύνευε ο γιος της. Στον πάτερα του, ηχηκό, manager της ΔΕΗ Παλαλίνης θυμηθήκα και διηγήθηκα τη δική μου αποκοπιά στα 8 μου ακριβώς χρόνια. Του υποσχέθηκα και του έστειλα το μοναδικό άρθρο που είχα γράψει, δημοσιευμένο στη Συζήτηση του 1968 σε δυο συνέχειες: «Ανθρωπισμός και αυτοκίνητο» και «Το Ι.Χ., ευλογία ή κατάρα».

Σε ιδιαίτερο κεφάλαιο έγραφε για «Το αυτοκινητιστικό ατύχημα» - χωρίς να προβλέπει τον ρόλο της κότας σ' αυτό... Ο Ιάσωνας μου υποσχέθηκε ότι θα είναι πάντα προσεκτικός στον δρόμο.

Η μητέρα του με τα πολλά συνήλθε κι εγώ αναρωτιόμουν αν θ' άντεχα ύστερα από μια «άτυχη» έκβαση του ατυχήματός με τον Ιάσωνα, που δεν ήθελε, μέχρι... θανάτου, να είναι κότα!

Επίλογος

Ένα- ένα τα πιο πάνω θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν ως «συμπτώσεις» ενώ η συνηθισμένη έκφραση είναι «γλίτωσε από θαύμα». Αν τα δει όμως κανείς να έχουν συμβεί σ' ένα μόνο άτομο!..

Αυτό είναι το ερώτημα, που ο σύγχρονος άνθρωπος, αμφιβάλλοντας όπως ο Θωμάς, καλής όμως πίστης όπως κι αυτός, καλείται να ερευνησει και να απαντήσει.

Και υπάρχουν κι άλλα «τυχαία» συμβάντα. Ένα μάλιστα, σχεδόν άγνωστο, αν και από διάσημα πρόσωπα με οικουμενικές επιπτώσεις, θέτει το ίδιο καυτό ερώτημα: **Σύμπτωση ή θαύμα;**

Γι αυτό, αξίζει να επανέλθουμε.

Ήβη Σταυροπούλου
Γενική Γραμματέας
Ελληνικής Λέσχης
του Βιβλίου

Η κακία «διδάσκεται» στην παιδική ηλικία από τους ίδιους τους γονείς

Η Alice Miller (1923-2010) ήταν Ελβετίδα ψυχολόγος, ψυχαναλύτρια και φιλόσοφος βραβείας καταγωγής, η οποία έγινε γνωστή για τα βιβλία της πάνω στην κακοποίηση παιδιών από τους γονείς τους, τα οποία μεταφράστηκαν σε πολλές γλώσσες.

Στην Ελλάδα τα βιβλία της έχουν μεταφραστεί και κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις Ροές. Πιο συγκεκριμένα, στο βιβλίο της «Δρόμοι της ζωής. Έξι ιστορίες» δίνεται ιδιαίτερη έμφαση στη βία που ασκείται στα παιδιά και στο πώς αυτή ανακυκλώνεται έπειτα στην κοινωνία.

Αντίστοιχα και στο βιβλίο «Το ξύπνημα της Εύας» εξετάζονται τα αίτια και οι συνέπειες των παιδικών τραυμάτων, ενώ η συγγραφέας υποστηρίζει ότι τα παιδιά που έχουν υποστεί βία από τους γονείς ή τους δασκάλους τους στη βρεφική ή παιδική τους ηλικία κάποια στιγμή θα στρέψουν τη βία αυτή εναντίον της κοινωνίας.

Και στα δύο βιβλία την επιμέλεια έχει αναλάβει η ψυχολόγος κ. Κρυσταλία Πατούλη.

Αποσπάσματα των βιβλίων αναφορικά με τις επιπτώσεις της κακοποίησης έχει δημοσιεύσει η κ. Πατούλη στο blog της και από αυτά αξίζει να μείνουμε σε ορισμένους «κανόνες», τους οποίους κάθε γονιός πρέπει να διαβάσει:

«Όποιος ασχολείται με την παιδική κακοποίηση βρίσκεται συχνά αντιμέτωπος με το ανεξήγητο φαινόμενο γονείς να κακοποιούν ή να παραμελούν τα παιδιά τους με τον ίδιο τρόπο που υπέστησαν την κακοποίηση και την παραμέληση οι ίδιοι ως παιδιά. Όμως, ως ενήλικοι δεν θυμούνται πια τι υπέφεραν.»

«Όσο ο θυμός απέναντι σε έναν γονιό παραμένει ασυνείδητος και απωθημένος δεν μπορεί να σβήσει. Μπορεί μόνο να μετατεθεί σε αποδιοπομπαίους τράγους, στα ίδια τα παιδιά αυτού που τον νιώθει ή σε υποτιθέμενους εχθρούς.»

«Άνθρωποι που ως παιδιά έλαβαν στοργή και συμπαράσταση υιοθετούν από νωρίς τον γεμάτο κατανόηση και αυτόνομο τρόπο συ-

μπεριφοράς των γονιών τους. Η αυτοπεποίθησή, η ικανότητα να αποφασίζουν και να συμπονοούν ήταν κοινές σε όλους τους σωτήρες.»

«Ένα παιδί που έχει ανατραφεί με τη χρήση βίας φοβάται να προσλάβει νέες εμπειρίες, γιατί στα μάτια του ελλοχεύει παντού ο κίνδυνος εντελώς ξαφνικά να τιμωρηθεί για υποτιθέμενα σφάλματα. Στον μετέπειτα ενήλικο θα λείπει η πυξίδα των εμπειριών, που θα τον καθοδηγούσε.»

Γ' αυτό και θα υποκλίνεται με δουλοπρέπεια μπροστά στην εξουσία και θα φέρεται στους πιο αδύναμους σαν να ήταν δούλοι του, έτσι όπως βίωσε ως παιδί την αυθαιρεσία των γονιών του.»

«Η πράξη της συγχώρεσης δεν μας βοηθάει, όσο συγκαλύπτει αυτά που συνέβησαν. Γιατί η αγάπη και η αυταπάτη αλληλοαποκλείονται.»

Από την αναλήθεια, την άρνηση της οδύνης στο προσωπικό μας παρελθόν, γεννιέται το μίσος που μεταβιβάζεται σε αθώους. Αποτελεί μια προσκόλληση στην αυταπάτη και αδιέξοδο. Η πραγματική αγάπη αντέχει την αλήθεια.»

«Κάποτε θα γνωρίζει όλος ο κόσμος ότι η ανθρωπινή βαναυσότητα δεν είναι έμφυτη αλλά παράγεται και διδάσκεται στην παιδική ηλικία. Η πρώτη εντολή θα έπρεπε να ορίζει: Τίμα τα παιδιά σου ώστε να μη χρειάζεται να κτίσουν μέσα τους τοίχους προστασίας απέναντι στον παιδικό πόνο και να αμύνονται αργότερα απέναντι σε φανταστικούς εχθρούς με φρικτά όπλα που μπορούν να καταστρέψουν τον κόσμο.»

Οι νέοι που επιτίθενται σε συμμαθητές τους με σωματική βία ή φθάνουν ακόμα και στον φόνο δεν το κάνουν γιατί κάποτε τους κακόμαθαν από υπερβολική αγάπη αλλά γιατί μεγάλωσαν σε συνθήκες εγκατάλειψης και κακοποιήθηκαν χωρίς να τους επιτραπεί να αντιδράσουν.»

<https://www.dinfo.gr/άλις-μίλερ-η-κακία-διδάσκεται-στην-π/>

Λατρεύω την αγάπη γιατί με κάνει να σκέφτομαι.

Λατρεύω τη σκέψη γιατί με οδηγεί στην πράξη.

Λατρεύω την πράξη γιατί με κάνει ελεύθερο να σκέφτομαι και ν' αγαπώ.

Μάνος Χατζιδάκις

Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στο «μου αρέσει» και στο «αγαπώ»

Όμορφα απάντησε σε αυτό ο Βούδας. «Όταν σου αρέσει ένα λουλούδι, απλά το κόβεις. Αλλά όταν αγαπάς ένα λουλούδι, το ποτιζεις κάθε μέρα». Αυτός που καταλαβαίνει αυτό καταλαβαίνει τη ζωή...

Ημερολόγιο 2019

2019 Νοέμβριος

Κυρ.	Δε.	Τρ.	Τε.	Πε.	Πα.	Σα.
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Πανσέληνος
Νέα Σελήνη

ΣΚΙΑΣ ΟΝΑΡ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πίνδαρος

ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΣΚΙΑΣ, ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο άνθρωπος, παιδί μου, για να γνωρίσει τον Εαυτόν του οφείλει να απαλλαγεί από δύο μεγάλες αυταπάτες:

- 1) ότι είναι... Άνθρωπος!
- 2) ότι είναι... ζωντανός!

Ως προς το πρώτο, ας θυμάται ότι ο Άνθρωπος δεν είναι ποτέ απάνθρωπος!

Ως προς το δεύτερο, ας γνωρίζει ότι ένας ζωντανός δεν πεθαίνει ποτέ!

Ο πιστεύων εις εμέ, καν αποθάνη, ζήσεται και πιας ο ζων και πιστεύων εις εμέ ου μη αποθάνη εις τον αιώνα (Ιωάν Λ1:26).

Αυτά λέγει Η ΑΓΑΠΗ

Για να γνωρίσεις τον **εαυτόν** σου, αρκεί να τον παρατηρήεις προσεκτικά. Για να γνωρίσεις τον **Εαυτόν** σου, οφείλεις να τον αγαπήσεις πραγματικά. Διότι η Αγάπη σε επιστρέφει από το όνειρο (εφιάλη) και σε επανεντάσσει αρμονικά μέσα στο Όλον.

Άλλο "εαυτός" και άλλο "Εαυτός"
Ο εαυτός τρέφεται από τα έξω.
Ο Εαυτός σέ τρέφει από τα μέσα!

Μια σκιά είτε σε μια άλλη:
"Μου φαίνεται πως κάποιος με παρακολουθεί κατά πόδας!"

ΑΝΘΡΩΠΕ, ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ-ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Φωτογραφία

Η προσπάθεια του ανθρώπου να αποτυπώσει εικόνες με τρόπο σταθερό και μόνιμο είναι πολύ παλιά. Χαραγμένες εικόνες έχουμε από το 40.000 π.Χ. Πρώτος, ο φιλόσοφος Αριστοτέλης ανακάλυψε, γύρω στα 350 π.Χ., ότι μπορούμε να συγκρατήσουμε την εικόνα του ήλιου, αν τον κοιτάξουμε μέσα από μια τρύπα. Αργότερα, οι Άραβες προσπάθησαν να κατασκευάσουν έναν σκοτεινό θάλαμο, ενώ οι αλχημιστές του μεσαίωνα ανακάλυψαν την επίδραση των φωτεινών ακτίνων πάνω σε ευαίσθητες πλάκες.

Ο Γάλλος Νικηφόρος Νιέπς (γεννήθηκε το 1765) ήταν ο πρώτος που είχε την τύχη να αποτυπώσει μια εικόνα πάνω σε ευαίσθητη πλάκα με την επίδραση ακτίνων φωτός και τη βοήθεια χημικών υλικών. Παιδεύοντας στο εργαστήριό του διάφορα υλικά, βρήκε, στα 1816, χωρίς να το ξέρει, το αρνητικό φίλμ. Είχε αλείψει νιτρικό οξύ πάνω σ' ένα χαρτί βουτηγμένο στο χλωρίο. Καθώς βρισκόταν μέσα σε σκοτεινό θάλαμο, μια εικόνα αποτυπώθηκε στο χαρτί του για να σβήσει έπειτα από λίγη ώρα.

Καταλαβαίνοντας πως βρίσκεται στα ίχνη μιας σπουδαίας ανακάλυψης, ο Νιέπς αφοσιώθηκε στην αποτύπωση εικόνων. Στα 1824, κατάφερε επιτέλους ν' αποτυπώσει σε χαρτί μια εικόνα που δεν έσβηνε. Ονόμασε την ανακάλυψή του «δαγεροτυπία». Εμείς τη λέμε φωτογραφία. Συνέχισε να βελτιώνει τη μέθοδό του ως το 1833 οπότε πέθανε, σε ηλικία 68 χρόνων. Τις προσπάθειες συνέχισε ο Γάλλος ζωγράφος και συνεργάτης του, Λουδοβίκος Λάκωβος Νταγκέρ (1789 – 1851), που τελειοποίησε και τη φωτογραφία και τη φωτογραφική μηχανή. Ο Αμερικανός Τζορτζ Ίσμαν (1854 – 1932) ανακάλυψε το φωτογραφικό φίλμ και δημιούργησε την εταιρία Κόντακ. Δύο άλλοι χημικοί, Γάλλοι κι αυτοί, οι αδερφοί Αύγουστος (1862 – 1954) και Λουδοβίκος (1864 – 1948) Λιμιέρ

ασχολήθηκαν με τη φωτογραφία και τον κινηματογράφο και, στις 14 Απριλίου 1896, παρουσίασαν τη μεγάλη τους ανακάλυψη: Τη χρωματιστή φωτογραφία. Περίπου 40 χρόνια αργότερα, στα 1935, οι Λεοπόλδος Γκοττόσκι και Λεοπόλδος Μάνες ανακάλυψαν το χρωματιστό φίλμ.

<https://koutalianossimos.wordpress.com/2013/10/21/ανακαλυψεις-εφευρεσεις/>

Επισκεφθείτε

το νέο Site του Συλλόγου μας
<http://www.sylfilon.gr>

- ⇒ Ενημερωθείτε για τους σκοπούς του.
- ⇒ Δείτε τις Ανακοινώσεις και τα Νέα του.
- ⇒ Συμμετέχετε στις δραστηριότητές του.
- ⇒ Διαβάστε όλα τα φύλλα της εφημερίδας
"Επι κοινωνία εν τύπω".
- ⇒ Μελετήστε το καταστατικό του.
- ⇒ Επικοινωνήστε μαζί μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΙΛΩΝ ΠΕΡΙΘΑΛΠΟΜΕΝΩΝ
ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Εγγραφή στο Newsletter | Επικοινωνία

Αναζήτηση...

Αναζήτηση

Τα νέα μας Ταυτότητα Το έργο μας Εκδηλώσεις Στήριξέ μας

Η "Επι κοινωνία εν τύπω" είναι το δικό σου βήμα

Παρακαλούμε, στείλε μας

**σκέψεις,
προβληματισμούς,
αντιθέσεις**

και ό,τι άλλο μέσα από την ειδικότητά σου και την ευαισθησία σου θα μπορούσες να μοιραστείς με τους άλλους για το γενικό καλό.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΒΑΖΑΡ 2019

ΤΡΙΤΗ 17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2019
ΚΑΙ ΩΡΕΣ 8.30 - 17.00

ΣΤΟ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ
ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ ΘΩΡΑΚΟΣ «Η ΣΩΤΗΡΙΑ»

Η εκδήλωση οργανώνεται από τον
Σύλλογο Φίλων Περιθαλπομένων
του Νοσοκομείου "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Τα έσοδα θα καλύψουν ανάγκες ασθενών
του Νοσοκομείου μας

Οι πάγκοι μας διαθέτουν εποχιακά
(στολίδια - γλυκά), κρασιά, βιβλία, φυτά, κλπ

Email: sylfilon@yahoo.gr
Τηλ. επικοινωνίας: 2107763638

ASTRA
ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΗ

Τηλ.: 210.69.22.400
www.astrametaforiki.gr

Σεβαστουπόλεως 137, 115 26 Αθήνα
τηλ.: 210.69.22.400 • fax: 210.67.25.314
www.astrametaforiki.gr